

Р Е Ш Е Н И Е № 93

гр.Перник, 20 март, 2012 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, касационен състав, в публично заседание на двадесет и девети февруари две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Емилия Иванова
Слава Георгиева

при секретаря М. *** и в присъствието на прокурор Стефанова, като разглежда докладваното от съдия Станчев к.н.а.х. дело № 68/2012 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

С решение, постановено по нах дело № 1258/11 г., районен съд Перник е потвърдил издаденото срещу Л.М.Е.*** НП № 340000130/19.VII.2011 г, на началника на ОО КД ДАИ Перник, с което е наложена глоба в размер на 1500 лева, за нарушение по чл. 93, ал. 1, т. 1. Касаторът Е.***, в подробно мотивирана касационна жалба прави оплаквания за незаконосъобразност на съдебното решение, с което е потвърдено наказателното постановление и на самото НП, както и за допуснати съществени процесуални нарушения от страна на съда в хода на въззивното производство. Жалбата се поддържа от пълномощник на касатора с искане да се отменят както решението на районния съд, така и наказателното постановление.

Ответникът по жалбата – АНО, не взема отношение.

Представителят на окръжна прокуратура предлага да се остави в сила решението на въззивния съд, като съобразено със закона и обосновано.

Съдът, като обсъди доводите на страните във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Касационната жалба е процесуално допустима и основателна.

Касационният състав споделя избирателното обсъждане на доказателствата, извършено от районен съд, като в тази част пълномощникът на касатора прави основателни оплаквания.

Безспорно е, че при извършена проверка от полицейски служители и такива на автомобилна администрация, на 1.IV.2011 г. в района на гр. Перник, на обозначено в АУАН място, проверяващите органи са приели, че се извършва нерегламентиран обществен превоз срещу заплащане, като този превоз е извършван от касационния жалбоподател с описано в АУАН превозно средство. При проверката на място, не са събрани подобни доказателства, което принудило проверяващите да внесат респект спрямо пътниците и разпоредили да бъдат закарани в полицейски участък за извършване на действия, съобразно полицейски правомощия. От всички пътници и водача на автомобила са снети обяснения, които са приложени по административно наказателната преписка. Обясненията са от десет души, със водача на автомобила. От пътуващите в обясненията никъде не става дума за осъществяването на платен обществен превоз. По неубедителните съображения на районен съд не може да се приеме,

че тези деветима пътника са в пряка заинтересованост от това на касатора да не му се случват неприятности, т.е. да бъде санкциониран и да понася административно наказателна или друга отговорност. Част от тези пътници са били в отпуск, други са били и на работа, но в крайна сметка никой не е бил пътник “на цената на билета”, както са приели контролните органи. Съдът намира, че при обсъждане достоверността на доказателствата въззивният съдебен състав е игнорирал показанията на пътник, които са дадени и предполга се, възприети директно, който е писал и обяснения. За сметка на това е кредитирал изцяло показания на свидетели, които са в служебна зависимост от АНО, за чиято безпристрастност настоящата инстанция няма съмнения, но те не са относими към съвкупния доказателствен материал. По същия начин се обсъждат показания на ръководители на полицейската намеса при осъществяването на проверката. Много субективно е поднесено съждението, че пред някакъв субект имало признания за осъществяван обществен превоз. Без да е работа на въззивния съд в мотивната част се излага субективното мнение, че мястото на което е констатирано административното нарушение давало възможност да се пътува към София, където работели пътниците от автомобила, но има възможност да се пътува и към Благоевград, за където са отивали тези граждани. Това предполага избирателно обсъждане на доказателства предложени от АНО в хода на съвместната проверка.

Следва да се отрази и противоречието в мотивите на обжалваното съдебно решение – въззивният съд се позовавал на разпоредбата на §1, т. 1 от ЗАвТП, като отчита, че обществен е превоз, който се извършва с МПС срещу заплащане. В следващо изречение споменава, че няма категорично доказателство да е имало заплащане. От това следва, че няма доказателства да е извършван “обществен превоз”. Ако би възприел тази фактология, въззивният съд е следвало да постанови единственото възможно решение – да отмени наказателното постановление, тъй като не е доказан елемент от състава на нарушението, което прави нарушението несъставомерно и за такова нещо не се носи административно наказателна отговорност. Приложимостта на разпоредбата на чл. 93, ал. 1 в едно от многото си предложения изисква “Водач на моторно превозно средство, който извършва обществен превоз”. На следващо място – въззивният съд приема, че е извършено нарушението, тъй като според него имало некоректност от страна на пътниците. Пътниците са били единствено притеснени граждани, но не и участници в административно наказателното производство, а то се е развило между АНО и касатора. Следователно и този аргумент е незаконосъобразен и води до нарушение на процедурните правила при събиране и обсъждане на доказателствата.

Определено, съдебният акт следва да се основава и на вътрешното убеждение на съда, но когато то е изолирано от данните по делото, същото няма стойност на такова. В хода на административно наказателното производство са противопоставени от страна на АНО - АУАН и показанията на двама свидетели. Срещу тях са обяснения, ценени като писмени доказателства на девет души, които не са в зависимост нито от шофьора, нито един от друг, а по силата на уговорка за организирано пътуване са били в автомобила на касатора. Единодушно изложеното обстоятелство от деветимата давали обяснения, че са отивали в Благоевград за удоволствие поставя под съмнение и съждението за некоректно дадени обяснения.

Следва да се има предвид, че доказателствената тежест за вмененото нарушение се носи от АНО. В производството по този закон АУАН няма презумптивната доказателствена сила, каквато се придава по реда на ЗДвП.

Самите проверяващи, при съвместната проверка са изискали от пътниците да дават обяснения, които категорично оборват констатациите по АУАН. Не може да се противопоставят и показанията на полицейски служител, разпитан като свидетел от районен съд, тъй като той дава подробни описания за обстановката при която е извършвана проверката, но споменава, че “това се разминаваше с предварителната информация, с която разполагали”, от което следва и недвусмислено се установява, че този свидетел дори в рамките на служебната си обвързаност не е установил да се извършва “обществен превоз”.

Изложеното налага да се приеме, че съдебното решение на районен съд е незаконосъобразно и постановено при съществени процесуални нарушения, като не са съобразени обективни факти, които са дискредитирани по волята на решаващия съдебен състав. Същото следва да бъде отменено.

От това следва, че самото наказателно постановление също е незаконосъобразно и се налага отмяната му.

Предвид изложеното, Административен съд Перник,

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ изцяло решение № 960, постановено по нах дело № 1258/2011 г., по описа на Районен съд Перник, като ПОСТАНОВИ

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 34-0000130/19.VII.2011 г. на Началник Областен отдел “Контролна дейност” при ДАИ Перник, с което на Л.М.Е. *** на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от ЗАвТП е наложена глоба в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

Решението е окончателно.

Председател:/п/

Членове: /п/

/п/